

[Helge von Rosen.]

fortjeneste i forhold til udlægsværdien. Det mest afgørende i den forbindelse er måske, at vi hermed bliver befriet for forvridding af arvingers overdragelsesdispositioner, f. eks. deres venten med at sælge, til de kan have fred for den revision, som har ligget i den hidtidige praksis.

Det bliver også for arveafgiftsberegningen et fremskridt, at vurderingen kan efterprøves ved landsskatteretten. Hidtil har der, så vidt jeg er orienteret, kun været en adgang til at få eventuelle juridiske aspekter ved vurderingen, f. eks. vurderingsmændenes udgangspunkt, efterprøvet ved domstolene. En landsskatteretsprøvelse forekommer mig mere overkommelig i de fleste tilfælde. Jeg går i den forbindelse ud fra, at landsskatteretten også vil være mindre utilbøjelig end domstolene til at beskæftige sig med f. eks. urimeligheder i selve vurderingen. Det er et spørgsmål, som måske burde belyses nærmere under udvalgsbehandlingen. Der er nogle bemærkninger i motiverne, som gør mig en smule ængstelig i den forbindelse.

Ændringen fra indkomstskat til gaveafgift for gaver fra forældre i udlandet er taget med, da man alligevel nu er i gang med de helt nødvendige ændringer vedrørende de nye dødsberegler. Det er ikke nogen stor sag, men en retfærdighedshandling, da der formentlig er mange, der har været uvidende om, at der kunne søges lempelse for indkomstskatten, og de kloge har arrangeret sig med lån eller arveforsbud.

En anden løsevet ændring er for de tilfælde, hvor en arving dør inden 6 måneder efter arveladeren. De hidtidige regler forekommer mig at være de mest logiske efter hele systemet. Der skal efter de hidtidige regler kun betales arveafgift for det ene dødsfald, og dette bliver så efter den højeste afgift. Så vidt jeg kan se, kan ændringen medføre, at den, der har arvet f. eks. et gods eller en fabrik til lad os sige 10 mill. kr. efter en ubeslægtet, må overveje, om han skal skyde sig, inden der er gået 6 måneder, for at hans børn kan komme til at spare den væsentligste del af de 7 mill. kr., han ellers skal af med i afgift. Det vil være interessant under en udvalgsbehandling at høre lidt om, hvor mange tilfælde bestemmelsen har relation til. I øvrigt forekommer det mig,

at 6 måneders grænsen egentlig er lidt kort især måske under den nye dødsbøbeskatning, hvor man jo bliver ramt på en anden måde ved dødsfaldene.

Der er en ting, der ligger min gruppe på sinde i forbindelse med arveafgiftsspørgsmålene, og det er den afgiftsmæssigt meget hårde behandling, en ubeslægtet arving, som har levet sammen med arveladeren, udsættes for efter lovgivningen.

Det, jeg har i tankerne, er et forhold, som f. eks. opstår, hvor to enlige kvinder, et par lærerinder, der har undervist på samme skole, eller et par sygeplejersker har boet sammen og haft udstrakt fælles økonomi måske det meste af livet, som det jo ofte forekommer. Det kan også være et par homofile. Det forekommer mig meget hårdt, at de ikke kan arve hinanden uden den hårde afgiftsberegning, som vi nu har. Jeg kunne tænke mig noget i retning af, at der blev fastsat et afgiftsfrit beløb på samme måde som for ægtefæller.

Adgangen efter forslaget om landsskatteretsloven til at påklage værdiansættelsen af aktiv- og passivposter ved dødsbobehandling samt skattemyndighedernes forhåndsbesked vil formentlig give landsskatteretten et meget betydeligt ekstraarbejde. Det er prisværdigt, at forslaget trods dette på en række punkter forkorter den hidtidige 6 måneders behandlingsfrist til 3 måneder. Det forekommer os tiltalende, at landsskatteretten kan se bort fra overskridelse af klagefristerne, når forholdene taler for det. Landsskatteretten har jo hidtil på dette område haft en fornuftig, fleksibel praksis og vil formentlig køre videre i samme spor. Al for megen strengthed i formaliteterne, når vigtige økonomiske spørgsmål for borgerne står på spil, som der ofte gør i disse sager, er ikke på sin plads.

Ligesom ved vurderingsspørgsmålene er jeg betænkelig ved, at der ikke tilkommer arvingerne selvstændig klageret, når det drejer sig om landsskatteretten.

Bestemmelsen om, at der ikke kan klages, dersom skattemyndigheden på grund af utilstrækkelige oplysninger har afslået at give forhåndsbesked eller begrænser sin besvarelse, forekommer mig også noget tvivlsom. Der burde vel være mulighed for at lade landsskatteretten efterprøve, om skattemyndighedens, det er altså skatte-